

DOMSTOLENS BESLUT (femte avdelningen)
den 5 juli 2001 *

I mål C-341/00 P,

Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), Suresnes (Frankrike),

Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (DLR), Joinville-le-Pont (Frankrike),

Auto Contrôle 31 SA, Toulouse (Frankrike),

Yam 31 SARL, Toulouse,

Roux SA, Saint-Denis-de-Saintonge (Frankrike),

Marc Foucher-Creteau, Paris (Frankrike),

Verdier distribution SARL, Juvignac (Frankrike),

företrädna av advokaten C. Bourgeon, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående överklagande av beslut meddelat den 12 juli 2000 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen) i mål T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. II-2927), i vilket det förs talan om att detta beslut skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Wils, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna M. Wathelet, D. A. O. Edward (referent), P. Jann och L. Sevón

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

- 1 Conseil national des professions de l'automobile (nedan kallad CNPA), Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (nedan kallad DLR) och fem medlemmar i dessa organisationer har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 18 september 2000, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 12 juli 2000 i mål T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. II-2927, nedan kallat det ifrågasatta beslutet), genom vilket förstainstansrätten avvisade en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 2790/1999 av den 22 december 1999 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden (EGT L 336, s. 21).

- 2 I förordning nr 2790/1999 förklaras att artikel 81.1 EG under vissa förhållanden inte är tillämplig på avtal eller samordnade förfaranden som ingås mellan två eller flera företag som vart och ett, inom ramen för avtalet, är verksamt i olika led i produktions- eller distributionskedjan, och vilka avser villkoren för parternas inköp, försäljning eller återförsäljning av vissa varor eller tjänster.

Förfarandet vid förstainstansrätten

- 3 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 februari 2000, väckte klagandena med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG talan om ogiltigförklaring av förordning nr 2790/1999.
- 4 Till stöd för sin talan gjorde klagandena i huvudsak gällande att Europeiska gemenskapernas kommission, genom att anta förordningen, hade åsidosatt för det första artikel 83.1 EG genom att inte iaktta formkraven inom ramen för samrådsförfarandet enligt den artikeln och för det andra artikel 81.1 EG genom att i sak ändra fördragets konkurrensbestämmelser.
- 5 I särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 april 2000, framställde kommissionen med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler en invändning om rättegångshinder. Sökandena inkom med yttranden över invändningen om rättegångshinder den 18 maj 2000.
- 6 Förstainstansrätten biföll genom det ifrågasatta beslutet invändningen om rättegångshinder och avvisade talan.
- 7 Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (nedan kallat Federauto) inkom, med stöd av artikel 115 i förstainstansrättens rättegångsregler, med en interventionsansökan till förstainstansrättens kansli den 25 juli 2000.

- 8 Genom skrivelse av den 26 juli 2000 upplyste förstainstansrättens justitiesekreterare Federauto om att rätten inte kunde bifalla ansökan, eftersom målet avslutats genom det ifrågasatta beslutet.

Det ifrågasatta beslutet

- 9 Förstainstansrätten erinrade i punkt 15 i det ifrågasatta beslutet om att det framgår av fast rättspraxis att fysiska eller juridiska personer enligt artikel 230 fjärde stycket EG får väcka talan mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem, och att det som kännetecknar skillnaden mellan en förordning och ett beslut är huruvida den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller ej. Rätten konstaterade emellertid i punkt 17 i det ifrågasatta beslutet att förordning nr 2790/1999 riktar sig till samtliga företag som berörs av samordnade förfaranden av vertikal natur.
- 10 Förstainstansrätten fann i punkt 18 i det ifrågasatta beslutet att förordningen på grund av sin räckvidd hade karaktären av normativ rättsakt och inte utgjorde ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.
- 11 För det andra undersökte förstainstansrätten om sökandena kunde anses direkt och personligen berörda av förordning nr 2790/1999, trots dess allmänna giltighet. Härvid konstaterade rätten i punkt 23 i det ifrågasatta beslutet att det undantag som medges enligt förordning nr 2790/1999, som innebär att artikel 81.1 EG inte tillämpas och, i konsekvens därmed, att rättsföljden ogiltighet enligt artikel 81.2 EG inte inträder, berör sökandena på grund av deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer som är bundna av samordnade

förfaranden av vertikal natur, på samma sätt som alla andra aktörer som deltar i sådana förfaranden.

- 12 I samma punkt i det ifrågasatta beslutet vederlade förstainstansrätten argumentet att sökandena, på grund av att de var ekonomiskt beroende av stora leverantörer, skulle vara personligen berörda av förordning nr 2790/1999. Den omständigheten var inte sådan att den särskilde sökandena från alla andra ekonomiska operatörer, eftersom det i Frankrike finns "flera tusen små och medelstora företag" och i Europa "tiotusentals små och medelstora företag" som är i samma situation, vilket sökandena själva hade poängterat i sin ansökan.

- 13 Förstainstansrätten påpekade i punkt 24 i det ifrågasatta beslutet att CNPA och DLR inte hade gjort anspråk på någon som helst rättighet av processuell natur och inte hade åberopat något eget, från sina medlemmar skilt intresse som skulle påverkas av förordning nr 2790/1999.

Överklagandet

- 14 Genom överklagandet har sökandena yrkat att domstolen skall

— upphäva det ifrågasatta beslutet,

- fastställa att frågan huruvida talan om ogiltigförklaring av förordning nr 2790/1999 inte går att särskilja från saken i målet, eller, subsidiärt, fastställa att sökandena har ett direkt och personligt intresse av att bestrida förordningens lagenlighet,

- fastställa att förordning nr 2790/1999 är resultatet av att artiklarna 83.1 EG och 81 EG har åsidosatts och i konsekvens därmed ogiltigförklara förordningen,

- förplikta kommissionen att ersätta de rättegångskostnader som uppkommit såväl i första instans som på grund av överklagandet.

15 Sökandena åberopar tre grunder till stöd för sin talan.

16 De har för det första anfört att det ifrågasatta beslutet måste ogiltigförklaras eftersom förstainstansrätten har åsidosatt artikel 115.1 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten. Enligt den bestämmelsen måste en interventionsansökan göras inom tre månader från dagen för kungörelsen av meddelandet om anhängiggörande av talan rörande huvudsaken i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. I förevarande mål kungjordes det meddelandet den 13 maj 2000 och det ifrågasatta beslutet har därför avkunnats före utgången av fristen på tre månader för eventuella intervenienter att träda fram. Förstainstansrätten har

således fattat beslut för tidigt och det är av den anledningen som rätten inte kunnat ta hänsyn till Federautos intervention.

- 17 Sökandena har för det andra anfört att de i förstainstansrätten hävdar att förordning nr 2790/1999 åsidosätter artikel 83.1 EG och 81.1 EG och att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att det påståendet inte hade någon betydelse för huruvida talan kunde prövas. Enligt sökandena kan inte kommissionens rättsakter undgå den rättsliga kontrollen om de åsidosätter själva ordalydelsen i fördraget.

- 18 Sökandena hävdar för det tredje att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 230 EG.

- 19 Till stöd för grunden har sökandena i första hand anfört att även om kommissionen har kvalificerat den ifrågasatta rättsakten som en förordning och även om rättsakten har en allmän giltighet, kan den inte vara en förordning i den mening som avses i artikel 83.1 EG, när den åsidosätter bestämmelserna i artikel 81 EG.

- 20 Sökandena har i andra hand anfört att de med hänsyn till sin ekonomiska situation har ett direkt och personligt intresse av att förordning nr 2790/1999 ogiltigförklaras. Det är i det avseendet likgiltigt om andra företag är i samma situation som sökandena, eftersom dessa inte desto mindre särskiljer sig från det absoluta flertalet av företagen i Europeiska gemenskapen, vilka inte befinner sig i den särskilda situationen. Utöver sin ekonomiska beroendeställning är det dessutom det enskilda och personliga missbruk som sökandena kan komma att utsättas för som gör att de har intresse av att ifrågasätta förordning nr 2790/1999. Det gäller särskilt CNPA och DLR som har ett eget intresse av att vidta åtgärder, eftersom de efter offentliggörandet av förordning nr 2790/1999 tvingats framställa anmärkningar som kommissionen inte beaktat på något sätt.

- 21 Kommissionen har yrkat att domstolen fastställer det ifrågasatta beslutet, ogillar sökandenas samtliga yrkanden och förpliktar sökandena att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

- 22 Federauto har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 9 november 2000, begärt att få intervensera till stöd för sökandenas yrkanden.

Domstolens bedömning

- 23 Domstolen kan, med stöd av artikel 119 i rättegångsreglerna, när som helst avvisa ett överklagande genom ett motiverat beslut, när det är uppenbart att överklagandet är ogrundat och att det inte kan tas upp till sakprövning.

Åsidosättande av artikel 230 EG

- 24 Beträffande den grunden räcker det för det första att konstatera att förstainstansrätten har tillämpat domstolens rättspraxis på ett riktigt sätt. Enligt denna praxis är det som kännetecknar skillnaden mellan en förordning och ett beslut huruvida rättsakten har allmän giltighet eller ej (se särskilt beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28).

- 25 Förstainstansrätten gjorde sig inte på något sätt skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastställde att förordning nr 2790/1999 på grund av sin räckvidd har karaktären av normativ rättsakt genom att den riktar sig till samtliga företag som berörs av samordnade förfaranden av vertikal natur och därmed inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.
- 26 Förstainstansrätten har för det andra på ett riktigt sätt tillämpat domstolens fasta rättspraxis enligt vilken det, för att fysiska eller juridiska personer skall kunna anses vara personligen berörda, krävs att den ifrågavarande bestämmelsen angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (se särskilt dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223 svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, och beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 2000, s. I-9097, punkt 65).
- 27 I förevarande fall angår förordning nr 2790/1999 bara sökandena i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer bundna av samordnade förfaranden av vertikal natur.
- 28 Vad gäller CNPA:s och DLR:s intresse av att, i egenskap av yrkessammanslutningar som har anmärkt på förordning nr 2790/1999, vidta åtgärder kan det noteras att sökandena, som förstainstansrätten har påpekat i punkt 24 i det ifrågasatta beslutet, inte vid något tillfälle har åberopat den grunden vid förstainstansrätten och att talan således uppenbart inte kan prövas på denna grund.
- 29 Det framgår av domstolens rättspraxis att om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som den inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle

detta innebära att den vid domstolen, som har en begränsad behörighet i mål om överklagande, kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se särskilt beslut av den 25 januari 2001 i mål 111/99 P, Lech-Stahlwerke mot kommissionen, REG 2001, s. I-727, punkt 25).

- 30 Förstainstansrätten gjorde sig således inte på något sätt skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastställde att sökandena inte är personligen berörda av förordningen.

Förstainstansrättens felaktiga bedömning avseende betydelsen av det påstådda åsidosättandet av artiklarna 83 EG och 81 EG om upptagande till sakprövning

- 31 Beträffande den här grunden räcker det att konstatera att förstainstansrätten rätteligen har ansett att sökandenas påstående att förordning nr 2790/1999 antagits med åsidosättande av artiklarna 83.1 EG och 81.1 EG hänför sig till målet i sak och saknar betydelse för frågan huruvida det skall tas upp till sakprövning.

- 32 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG krävs det, för att en fysisk eller juridisk person skall kunna väcka talan mot ett beslut som inte riktar sig till denne att beslutet direkt och personligen berör denna person, och om detta villkor inte är uppfyllt föreligger därför ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas och som gemenskapens domstolar kan pröva när som helst och även *ex officio*. Att den berörda institutionens påstådda överträdelse är allvarlig kan inte under några omständigheter göra det tillåtet att underlåta att tillämpa de villkor för att ta upp ett mål till prövning i sak som uttryckligen stadgas i fördraget (se beslut av den

10 maj 2001 i mål C-345/00 P, FNAB m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-3811, punkterna 39 och 40).

Åsidosättande av förstainstansrättens rättegångsregler

- 33 Förstainstansrätten kan, enligt artikel 111 i rättegångsreglerna, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling när det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning. Enligt artikel 114.4 i de reglerna kan förstainstansrätten dessutom meddela beslut i fråga om rättegångshinder som väckts av en part, utan att det är nödvändigt att avgöra själva sakfrågan.
- 34 Artikel 37 i EG-stadgan för domstolen, som enligt sin artikel 46 även gäller för förstainstansrätten, stadgar att varje person som har ett berättigat intresse av utgången av den tvist som underställts domstolen får intervensera och att endast en av parternas yrkanden får biträdas genom yrkanden i interventionsansökan.
- 35 Enligt artikel 116.3 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten gäller dessutom att intervenienten måste godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för hans intervention.
- 36 När talan rörande huvudsaken är sådan att den skall aviseras utan att själva sakfrågan prövas kan en tredje person inte anses ha ett berättigat intresse av utgången av tvisten eller medges intervensera och biträda en av parternas yrkanden.

- 37 Av det sagda följer att förstainstansrätten kan avgöra en tvist genom att avvisa talan innan en interventionsansökan inkommit, även om tidsfristen för en sådan ansökan ännu inte har gått ut.
- 38 Förstainstansrätten har således inte på något sätt gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning avseende rättegångsreglerna.
- 39 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning och att det är ogrundat, varför det skall avvisas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna. Det är inte nödvändigt att avgöra Federautos interventionsansökan.

Rättegångskostnader

- 40 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig på mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall de solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.
- 41 Enligt artikel 69.6 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 är tillämplig på mål om överklagande, skall domstolen besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt i mål där anledning saknas att döma i saken. I förevarande mål skall Federauto, som ansökt om intervention, bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande beslut:

- 1) **Överklagandet avvisas.**
- 2) **Anledning saknas att avgöra ansökan om intervention.**
- 3) **Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (DLR), Auto Contrôle 31 SA, Yam 31 SARL, Roux SA, Marc Foucher-Creteau och Verdier distribution SARL skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.**
- 4) **La Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (Federauto) skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 5 juli 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på femte avdelningen

